



Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

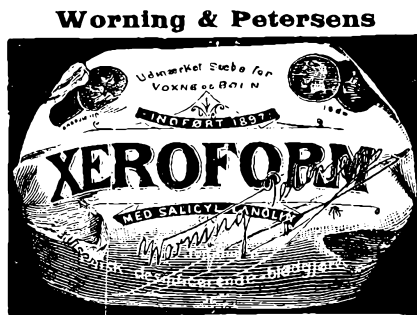
ORDET

FRIT

No. 11.

1. Februar.

1914.



pr. Stk. 25 Øre.

Spejderbevægelsen.

II.*)

NOVEMBER 1909 fik vi her i Landet vore første Spejdere, idet der paa Hellerup Gymnasium oprettedes en Patrouille paa 9 Spejdere under Ledelse af Skolebestyrer Hartvig Møller. Disse 9 Spejdere dannede saa i August 1910 da de havde taget Spejderprøve, hver en Patrouille. Patrouillerne dannede 2 Tropper med ialt 48 Spejdere. Samtidig blev der oprettet Tropper i København, Gentofte, Rungsted, Hillerød, Odense, Viborg o. fl. a. Steder.

Den 16. December oprettedes Spejderkorpset af en Kreds af interesserede. Korpsets Formaal er at virke for Spejdersportens Udbredelse, at tilvejebringe Samvirken mellem Spejderbevægelsens Tilhængere rundt om i Landet og yde dem den fornødne Bistand og Vejled-

*) Se Artiklen i Bladets Nr. 6 for 15. November 1913.

ning. — Til den første Bestyrelse valgtes Dr. phil. Oscar Hansen (Formand), Skolebestyrer Hartvig Møller (Sekretær), Prmlt. C. Lembecke (Korpschef), Konsul Nørgaard (Kasserer) og Læge E. Bøcker.

I Løbet af 1911 melder der sig Drengene i Massevis som Spejdere. Der er dog for faa uddannede Førere og for mange, som fuldstændig mangler Forstaaelsen af, hvad det kommer an paa — andre, som forstaaer det, holder sig kritiske tilbage i Stedet for at tage en Haand i med og vise, hvorledes det skal gøres. Da Sommerferien naaes, er der 5000 Spejdere, men mange Tropper rundt omkring forsvinder lige saa hurtigt, som de er opstaaet. — Havde der blot paa dette Tidspunkt været flere voksne, som havde taget sig af Spejderne, havde vi vel nu haft et stort og udmærket Spejderkorps. — Skønt Interessen for Spejdersporten i 1911 gaar en Del tilbage, dør den dog ikke helt bort. Interesserede Mænd arbejder stadig paa at udbrede Kend-

Stort Udvalg af Sportsartikler, Skøjter, Slæder, Kjælker. **P. Nellemann.**
Vejle billigste Køkkenudstyrs- og Lampeforretning.

skabet til den og faa Tropper dannede. I September 1911 oprettes de første Spejderdivisioner. Disse er Frederiksborg-Dv., Chef: Direktør Aage Westenholtz; Lyngby-Dv., Chef: Oberstløjtnant E. Wenck; Østerbro-Dv., Chef: Ritmeister F. Zeemann; By-Dv., Chef: Direktør G. Qvistgaard; Frederiksberg-Dv., Chef: Løjtnant G. Svendsen; Nørrebro-Dv., Chef: Typograf H. C. Christensen.

Der kommer efterhaanden mere Liv i Bevægelsen. Vi hører om Spejderopvisninger, Udstillinger, Turneringer, Samariterkursus, Øvelser i Rednings-tjeneste hos Falcks Redningskorps o. s. v. Den 7. Januar 1912 overtager Oberst Axel Liljefalk ved en Parade i Ulvedalene Stillingen som Spejderchef. — Imidlertid kommer ogsaa Fynboerne og Jyderne med. 27. April oprettes en fynsk Spejderdivision med Oberstløjtnant C. E. F. Mørch som Chef. 26. Maj „Nørrejyske Division“ med Læge E. Hartvig Møller som Chef og 7. September „Østjyske Division“ med Adjunkt Regnar Knudsen, Aarhus, som Chef. — Spejderkorpset har paa dette Tidspunkt 9 Divisioner, 70 Tropper og 1500 Spejdere.

Vort Kongepar interesserer sig som bekendt meget for Spejderne og sympatiserer med Bevægelsen, hvad de blandt andet har vist ved at lade Kronprins Frederik og Prins Knud blive Spejdere og ved at invitere Spejderne til Chocolate paa Sorgenfri. Ialt 650 Spejdere var Kongens og Dronningens Gæster. —

Den dristige Tanke at oprette en Spejderlejr for alle Spejderne lykkedes til fulde i Sommeren 1913 med Kalø-Lejren. Her var i 10 Dage samlede ca. 600 danske Spejdere og desuden en Trop engelske og en Trop svenske Spejdere — I Kalø-Lejren deltog iøv-

rigt hele Vejle Troppen. Vi førte i disse 10 Dage et herligt Friluftsliv, som absolut ikke kan sidestilles med nogen anden Maade at tilbringe sin Ferie paa. Vi lærte at staa paa egne Ben, maatte selv pudse Støvler, hente Brænde og Vand, tænde Ild op og tilberede Maden, vi blev hærdede af den friske Luft og det salte Vand, af de lange Marschture i stegende Sol og lærte, hvad det vil sige at være tørstige og være underkastede Disciplin. Vi vil altid med Stolthed sige, at vi var med i Kalø-Lejren 1913, vi vil fortælle om den højtidelige Stilhed, der herskede over Kalø Slots gamle Ruiner, naar hver Morgen 600 Danske, Svenske og Engelske stod ret, medens Flagene blev hejst, og de tre Landes National-sange blev spillede, eller vi vil fortælle om de muntre Lejrbaal, hvor Tale og Sang uafbrudt vekslede, og vi vil minde den Begejstring, hvormed de mange Tusinder af Tilskuere, der var kommet langvejs fra pr. Damper, Cykle og Vogn, fulgte vor Opvisning og besaa Lejren. —

Gid mange voksne snart maa faa Øjnene op for Spejdersportens Betydning og gribe aktivt ind, — faar vi blot handlekraftige Førere, skal de menige Spejdere nok strømme til.

T. A.

J Anledning af „Afgrundens Folk“.

Hr. Red!

Idet jeg paa Forhaand takker for Optagelsen af disse Linier, tillader jeg mig at stille følgende Spørgsmaal til Forfatteren af Artiklen „Afgrundens Folk“ i Nr. 10 af „Ordet frit“:

1) Hvad er da Deres Mening, at der bør gøres for at forbedre Tilstanden?

2) Naar De citerer: „Samfundet maa reorganiseres“, deler De da selv denne Opfattelse, og vil det i saa Fald sige det samme som, at De slutter Dem til Socialdemokratiets Program?

3) Er De i Grunden ikke glad ved al denne „Usseldom“, der giver Dem Lejlighed til at kæde skønne Sætninger sammen? Fortaber De Dem ikke med en Art vellystigt Gysen i denne „vor hjemlige Slum“?

Jeg venter nu Deres Svar paa disse tre Spørgsmaal.

Deres ærb

* * *

ad. 1) Det er i Grunden ikke saa rart at skulle svare paa dette Spørgsmaal. Men jeg skal gøre mit bedste. At den herskende Tilstand er forkastelig, turde staa klart for enhver, der omend blot flygtigt gennemlæser J. L's Bog. Hvad der bør gøres? spørger De. At besvare dette Spørgsmaal sagligt i hele sin Udstrækning, er mig selvsagt en Umulighed, da ingen af Verdens Kluge jo endnu har formaaet det (ak nej!). Skulde jeg slaa ned paa noget bestemt, maatte det blive de „uforsvarlige“ Giftermaal. Kom med en Lov, der forbyder *alle ubemidlede, alle brystsvage eller paa anden Maade defekte og endelig alle nærmere beslægtede Personer* (f. Eks. Fætter og Kusine gennem flere Generationer) at gifte sig. Maaske vil man dermed have ramt Ondet i Roden. Kom med en Lov, der forbyder Menneskenes Børn at sætte disse Vognlæs af hjælpeløst Liv i Verden, som de aldeles ikke sér sig i Stand til at forsørge — og en Lov, der forbyder *al offentlig Dans* (derved blev vi kvit over 90 pCt. af de uægte Børn).

Kom med disse Love. Men jeg kan samtidig sige Dem, at de sikkert aldrig vil blive accepterede. „Kærligheden“ er jo det af Livets tre Hovedelementer, der i Rang kommer efter Selvopholdelsesdriften og foran de religiøse Interesser, og brystsyge er igen de blandt Menneskene, der, efter hvad Lægevidenskaben siger, er de mest erotiske anlagte.

ad. 2) Hvis det passer med dette Program: Ja. Forøvrigt ynder jeg ikke denne Klassificeren og Indrullering i Partier. Men naar J. L. skriver:

„Det er jo et afgjort Faktum, at naar 40,000,000 Mennesker under civiliserede Forhold besidder større individuel Produktionsevne end Innuiterne (et vildt Folkeslag), saa burde disse 40,000,000 Mennesker ogsaa kunne glæde sig ved flere menneskelige Goder og flere Nydelser end Innuiterne“.

saa maa jeg ubetinget give ham Ret heri -- og maa ikke De det samme?

ad. 3) Dette Spørgsmaal har sin komiske Side. Jeg kan trøste den meget æ/ Indsender med, at Verden aldrig vil blive et „Lykkeland“ (læs Red. G. Koeds Kritik over Zolas Bog, „Arbejde“, i Nr. 6).

Jeg kan kun sige: Aldrig naa'r vi et endeligt Maal, saa vi kan lægge os til Ro som Gud Herren efter Skabelsesværket og sige: *Øg han saa, at alt var saare godt!* Bestandig maa vi kæmpe os frem mod det Maal, som vi tro'r er det endelige, ligesom en enlig Vandrer paa eu uendelig lang Vej. Langt borte i Lynsranden sér han et Hus og en lille Lund, og han holder Blikket hæftet paa denne Plet i Ødet og har kun Tanke for at naa derhen til. Tilsidst har han naaet den lille Lund. Men foran ham rejser sig en ny Synsrand med et nyt lille Hus og en ny lille Lund. Da løfter han Blik-

ORDET FRIT

udgaar 2 Gange maanedlig og
koster pr. Kvartal **65 Øre.** »

Enkelte Nr. a 15 Øre.

Abonnement tegnes hos *Caspar Andersen*, Dæmningen 40, og hos Bladets øvrige Abonnenttegnere. Artikler og lign. indsendes til *G. Koed*, „Vejlborg“, Vejle.

Tegn Abonnement!

De støtter derved en god Sag.

ket mod denne nye „foreløbige Grænse
for Tid og Rum“ — og vandrer.

Deres ærb.

—d.

De to Grenaderer.

Der drog til Frankrig to Grenader',
i Rusland de fængsledes længe,
og da de kom til det tytte Kvarter,
da lod de Ho'derne hænge.

Det triste Budskab de hørte der:
at Frankrigs Magtspir var knækket,
befejret og splittet den store Hær,
— og Kejseren bundet og stækket.

Da græd de sammen, de to Grenader,
da sørged' de trofaste Venner.

Den ene sa': „Hvor trist jeg er,
hvor de gamle Saar de brænder!“

Den anden sa': „Det er forbi,
jeg døde med dig saa gerne,
men Div og Barn maa jeg staa bi,
jeg maa fra Nød dem værne.“

„Hvad er mig Div og Barn nu mer,
at bedre Maal jeg kender;
Lad dem tigge sig frem, naar de sultne er
— min Kejser, min Kejser blandt Fjender!

Broder, hør mig, jeg beder dig
— snart vel kommer min Dødsstund
til Frankrigs Land skal du bære mig,
begrav mig i Frankrigs Jordbund.

Og Korset med det røde Baand
skal du lægge hos mig i Jorden,
og Bøsen giv mig i min Haand,
og spænd omkring' mig Kaarden.

Der vil jeg ligge uden at kny,
ret som en Skildvagt i Graven,
til engang jeg hører Kanonernes Gny
og vrinskende Hestes Traven.

Saa rider min Kejser vel over min Grav
og op jeg i Vælde mig rejser,
jeg stiger fuldt væbnet frem af min Grav
at værne min Kejser, min Kejser.

Heinrich Heine.

„Den store Maanemand“.

(Sluttet.)

Han blev først bestyrtet og vilde
ikke tro. »Du siger«, spurgte han, for
at blive sikker i sin Sag, »du siger,
at I løber omkring paa Overfladen af
jeres Klode — denne Klode, hvis Rig-
domme I knap nok har rørt ved — og
slaar hinanden ihjel for Kreaturer til
Føden.

Jeg sagde ham, at saadan var det.

Han forlangte nøjere Forklaring, for
bedre at kunne forstaa. »Men tager jeres
Skibe og jeres stakkels smaa Byer da
ikke Skade?« spurgte han, og jeg følte,
at Tabet af Værdier og Tid rystede
ham næsten lige saa meget som Slag-
teriet. »Fortæl mere«, sagde Den store
Maanemand; »oprul Billeder for mig.
Jeg kan ikke fatte alt dette«.

Saa fortalte jeg ham da, hvor nø-

digst jeg end vilde, en Tidlang om Kri- gen paa Jorden.

Jeg fortalte om de første Krigsord- drer og Krigsцерemonier, om Noter og Ultimatum og Hærens Ledelse og Mar- scher i Krigstid. Jeg gav ham en Fore- stilling om Manøvrer og Tropestillin- ger og Aabningen af Slag. Jeg for- talte om Belejringer og Angreb, om Udsultninger og Nød i Løbegravene og om Skildvagter, der frøs i Sneen. Jeg fortalte om Nederlag og Overrumplin- ger, den sidste fortvivlede Modstand, de sidste svage Haab, om den ubarm- hjertige Forfølgelse af Flygtninge og om de Døde paa Slagmarken. Jeg for- talte ogsaa om svundne Tider, om fjendt- lige Indfald og Massakrer, om Hunnerne og Tartarerne og Muhameds og Kalif- fernes Krige og om Korstogene. Og eftersom jeg talte, og Phi-oo oversatte, kurrede og murrede Selenitterne i et stedse stærkere Sindsoprør.

Jeg fortalte dem, at et Panserskib kunde sende en Kugle paa en Ton tre Mil bort og mase igennem 20 Tommer Jern — og hvordan vi manøvrerede med Torpedoer under Vandet. Jeg gik videre til af beskrive en Maximkanon i Virksomhed, og hvad jeg kunde fore- stille mig om Slaget ved Colenso. Den store Maanemand var saa forfærdet, at han afbrød Tolken og forlangte Be- kræftelse paa, hvad jeg havde sagt. Man stillede sig især tvivlende over for min Beretning om Mændene, der skreg og jubilerede, naar de skulde i [Slag?]

»Men de holder sikkert ikke af det!« oversatte Phi-oo.

Jeg forsikrede dem for, at Mænd af min Race ansaa det at komme i Slag for den glørværdigste Oplevelse, de kunde faa, hvorover den hele For- samling blev slaaet med Forundring.

»Men til hvad Nytte er denne Krig?«

spurgte Den store Maanemand, der ikke kunde komme bort fra Emnet.

»Aah, Nytte!« sagde jeg; »den tyn- der ud i Befolkningen.«

»Men skulde det være nødven- digt —?« . . .

Der blev en Pause, de kølende Stænk plaskede mod hans Pande, og saa taledes han atter. . . .

Gunnar Koed.

En forsinket F-Historie.

Forbryder Fortælling.

Forvalteren fra Frederiksgave faldt for Fri- sør Frandsens Foldekniv. Forbrydelsen for- færdede Folk. Flere frygtelige Fortællinger fyldte Folkeavisen. Forbryderen forfulgtes frysende, først foran Frederikshavns Fængsels- port lølte Fangen Fred. Foruden Faderen fulgte Forbryderens Forlovede Forhøret fra Fængselets Forhørssal. Fangen forblev for- hærdet, — fremlagde frækt fuldstændig falsk Forklaring. Faderen forsøgte forgæves frem- kalde forbedrede Følelser.

Forhørsdommeren forsøgte lint flere for- skellige Fremgangsmaader — forgæves! For- undersøgelseerne fortsattes, Forhør fulgte For- hør. Først Fangens Forlovede, Frøken Fanny Falcks (fra Fyn) fortvivlede følsomme Fore- stillinger fortrængte Fangens Forhærdelse. Fangen forvandlede fuldstændigt. Fraset forskellige forvirrede Forklaringer fulgte, for- nuffigt fremsat frejdige Fremstillinger.

Frandsen fremstillede faldefærdig Forbry- delse frygtelige Fremfaren. Forholdsviis fredsommeligt fulgte Frænderne Forhørsdom- merens Forkyndelse: Fjorten Fængselsaar for Fangen.

Farbror Frans.



„Adam Homo“.

En kritisk Studie.

Paludan Müller er en Litteraturens Adelsmand. Alt, hvad han har skrevet, er gennemtrængt af en Fornemhed i Udtrykket og en Nobelhed i Tanken, som vistnok er et ret sjældent Fænomen hos Digterne her til Lands. Paludan Müller er den sidste af Guldalderdigtningens Mænd, og han føler godt selv dette. Paa en Maade staar han ene — den sidste Trækfugl, der endnu dvæler i det høstlige Land. Sommeren er forbi, Brødrenes og Søstrenes vingede Skarer er i de varme Lande, i de skønne og eksotiske Egne, hvor de kan leve Sommerens Eventyr videre, større, fuldere og rigere end i det kolde Norden — »Skoddeheimen«. Ja. Sommerens Klange er døet hen. Kun denne ene Trækfugl er tilbage, og i Ensomheden slaar den sine Skumringstriller i det øde Land, som Høstens Storme snart skal hærge. Der er Tusmørkestemming over dem, disse Triller, der er Fred efter Dagens Møje, der er alle Farvers, alle grelle Kontrasters Sammensmelten til et blidt, afbleget Hele — et Spejl af det, som var, men hylende det alt i Aftensløret. Paludan Müller har samlet i sig alt, hvad Guldalderen sang og digtede, alle dens Klange er der, men renere og ligesom mere afdæmpede — det bedste er traadt frem i Forgrunden og dækker nænsomt over det, som var mangelfuldt, overilet, forfejlet. — Sammenlign f. Eks. med de rent og skønt afklarede Sonetter i »Adam Homo« Heibergs filosofiske Digte. De første maa sikkert bære Prisen. Eller sæt »Kalanus« ved Siden af Hauchs »Tiberius«.

Der kan i Paludan Müllers Digtning spores en lignende Overgang, som S.

Kierkegaard taler om i »Stadier paa Livets Vej«, fra det Æstetiske, gennem det Ethiske og til det Religiøse. Ungdomsdigtningen er udpræget skønhedsdyrkende: »*Amor og Psyche*« og »*Danserinden*«, den første med Emne fra den græske Mytologi, fra den skønhedsdyrkende Hedenskab, den anden fra Nutidens Liv, »et let, skønhedslegende Forspil til det store Værk „*Adam Homo*“. Efter dette her vi de religiøse Arbejder (under Paavirkning af Hustruen, Kusinen Charite Borch), og med dem slutter hans litterære Løbebane, i dem har han naaet et positivt-religiøst Stade, gudhengivent og fromt, med strenge Krav i Livets forskellige Forhold, hvori han finder Hvile.

Vi sér, at Paludan Müller for største Delen færdedes i »en digtet Tankeverden«. Før »Adam Homo« i Oldtidens mytologiske, under og efter denne i Kristendommens bibelske. Et Øjeblik eller rettere et vist Tidsrum er det saa, at han mellem disse to Perioder stiger ned til Jorden og giver os sine Indtryk, Summen af sin Livserfaring, i det massive Billede af en Verdensborgers Liv og Endeligt, betragtet ud fra et fast, etisk-religiøst Standpunkt og gennemsyret af en bestemt Livsanskuelse, der er fuld af Ironi og Skuldertræk.

»*Adam Homo*« falder som bekendt i tre store Dele (ti Sange), hvoraf de to sidste er otte Aar yngre end den første. Efter Udgivelsen af denne første Del (1ste—6te Sang, standsende med Almas Sonetter) beskæftigede Digteren sig i flere Aar med andre Arbejder, dels mytologiske, dels religiøse (»*Dryaden*«, »*Tithon*«, »*Abels Død*«). Denne Tidsforskel har maaske virket med til at give de to sidste Dele et saa forskelligartet Præg fra første Del.

Denne udkom i 1841. Digtet var forfattet i Paludan Müllers sædvanlige

Versemaal *Ottaverimet* (a-b-a-b-a-b-c-c). Digterens Talent for at føje Rim sammen viser sig her klart. Med en næsten forbløffende Virtuositet slynger han dem ind i hinanden, Strofe efter Strofe, Side efter Side, og Ordene falder ikke derfor skruede, men løber ligesom dansende henad Linierne i diskrete Rytmer og Klange. Læsningen kan, for en Nutidslæser i alt Fald, i Længden virke noget trættende. Versene strømmer næsten alt for let, man kan undertiden føle sig tilbøjelig til at slippe Tanketraaden og blot fortæbe sig i Rytternes Vellyd. Det er det samme Fænomen, som indtræffer under en Jærnbanerese; ved den regelmæssige Gentagelse af de samme humpende Lyde dysses man efterhaanden i Søvn. Det er en Fare. Man forstaar tildels, at saa mange ikke evner at goutere Vers: Hvad der lige saa godt kan siges i Prosa og med større Klarhed og Fynd, hvorfor gøre det i Vers med Snørkler og Sving? siger de. Versekunsten maa da blive indskrænket til Lyrikkens Om-

raade, thi en *lyrisk* Stemning kan da i alt Fald bedst udløses i *Lyrik*.

Er da „*Adam Homo*“ Lyrik?

Vistnok ikke. Men derimod et fortællende Digt. Og dette har jo ogsaa sin Berettigelse. Guldalderdigterne udtrykte sig som bekendt helst i bunden Stil. Det var ligesom finere, mere aristokratisk; fjærnere fra det plumpe og dagligdags, »som alle kunde sige«. Saaledes var Tankegangen hos disse Danmarks største Skønaander, de kendte i Grunden ikke til anden »Stil« end Verset. Naar de skrev i Prosa, blev de udflydende og vaklende eller stive og kancelliagtige: »Om Haldor er det at berette, at han, da han . . .« Tag f. Eks. *Oehlenschlägers* „*Vaulundurs Saga*“, der ganske vist søger at tilegne sig et vist oldnordisk Sving, men som dog i Stilsikkerhed maa siges at staa langt tilbage for denne Digtets metriske Arbejder.

(Sluttes.)

Juveler.
Telefon 374.

G. GULDBRANDSEN,

Guldmed.
Telefon 374.

KIRKEGADE 2.

GRUNDLAGT 1854.

Største Udvalg i Guld, Sølv og Electroplet.

Chocolade,

∞ Cigarer & Cigaretter ∞

Største Udvalg.

P. Spangs Eftg.

Swett Marden: „Jeg vil fremad“ —

er i Løbet af 2 Maaneder trykt i

17 Oplag!! Pris indb. 3 Kr.

Faas i C. Neumanns Boghandel.

A. Beecken, Telefon 716.
Kirkegade 2.

Elegant Udvalg i Parfumerier Toiletartikler. Lædervarer.

Alt til laveste Priser.

Nye Rygsække


er hjemkommen i

„**DET RØDE HUS**“

Se Skabet i Porten.

Biografteatret, Vejlborg Største og eleganteste Teater
for levende Billeder.

Køb Deres  **CYKLER**
DÆK og SLANGER
 hos **Chr. Søndergaard.**
 NB. Byens bedste Reparationsværksted.
 Vestergade 23. Telefon 369



Carl Berg & Søn,
 Urmager og Optiker.
 Største Lager af alt til Optik henhørende.

..... Skolebøger.
HVIDEHUS BOGLADE
JUL. JENSEN VEILE
 Skolemateriel.

MARIUS GEERTSEN
 er den billigste i Vejle. 

Engelsk
 Hatte, Underbeklædning, Slips
 Manchetskjorter faas bedst og billigst hos
A. Christensen,
 „High class tailor“. Nørreport.

Herved anbefaler vi vore
Chokolader, Stænger og Konfekter.
 Altid frisklavet.
Søstrene Eeg, Nørrebrog. 10.

M. Knudsens
 Uldvareforretning.
 Nørregade 5. Telefon 167.
 Underbeklædning. 

Fotografisk Specialhandel, Vejle. Stort Udvalg i nye og brugte Fotografiapp samt alle Artikler for Fotografi. Alt Arbejde for **Amatører udføres.** Reparationsværksted for alle Foto-Instrumenter. 22 Aars praktisk Erfaring.
 Jernbanep. **S. Jensen-Uhrback.** Telf. 858.

Husk Bladets
Annoncerende!

J. Jensen-Bangs Telf. 323.
Skolestøvler anbefales.

Ib Møller, Kundstrejleri og Paraplyforretning
 Nørregade. ☐ Telefon 35.
Paraplyer, Piber, Stokke
Lædervarer anbefales.

Flipper, Slips
Hatte.
 Altid det nyeste hos **Joost.**

Undervisning i Violin og
 Bratch.
Elna Pearson,
 Nørrebrogade 29.

Originale Junghans
Kvalitets Vækkeure
JOHS. JASPER.

Køb Deres Blomster og Kranse hos
Jørgensen og Egly.
 Højeste Udmærkelse København 1912.
Torvegade 24. Telf. 825.